

De protesten zijn niet beperkt tot de Tibetaanse hoofdstad, Lhasa, maar hebben zich uitgebreid naar Chinese provincies met een Tibetaanse gemeenschap. Ooggetuigen melden omvangrijke mobilisaties in Qinghai, Gansu en Sichuan.

Het massale karakter van de rellen, die soms bijna de vorm van een opstand aannamen, is zeldzaam. Dit is een indicatie van de wanhoop van de bevolking, van hun gevoel onderdrukt en bestolen te zijn. In feite voert Peking in de 'autonome regio' Tibet een systematische politiek van kolonisatie: de ontwikkeling van de infrastructuur – zoals de aanleg van een autoweg – heeft als doel Tibet 'Chinees' te maken. Door deze politiek zijn de Han – etnische Chinezen – de meerderheid gaan vormen in Tibet; het zijn ook zij die het meest en het eerst profiteren van de 'ontwikkeling' van het land. De Tibetanen zijn in opstand gekomen tegen gedwongen culturele assimilatie. Vandaar ook het geweld van sommige 'reischoppers' tegen Chinese handelslieden.

De reacties op de protesten zijn vooral hevig in zuid Azië. Maar in Nepal en India – waar in Dharamsala de regering in ballingschap van Tibet is gevestigd en de Dalai Lama woont – zijn protesten van de Tibetaanse gemeenschap door de politie de kop ingedrukt. In diverse landen zijn protesten tegen het optreden van de Chinese regering georganiseerd, zoals in Frankrijk, België, Nederland en Zwitserland. De Tibetanen verdienen solidariteit, het is al lang geleden dat het Tibetaanse nationalisme door het Westen gebruikt werd tegen de Chinese revolutie. Nu staat het voortbestaan van een natie op het spel.

Het Chinese leger is ondertussen ingezet en schattingen van het aantal doden variëren van enkele tientallen tot zelfs honderden. Peking doet alles wat in haar macht ligt om de informatiestroom te censureren. Een onafhankelijke commissie zou een uitspraak moeten doen over de positie van Tibet en het recht op zelfbeschikking van de Tibetanen moet erkend worden door de regering en de VN.